

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2234/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиље Д.Г. из Б., чији је пуномоћник Ј.Н., адвокат из К., против туженог Д.Ћ. из Ј., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из К., ради брачне тековине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 3385/14 од 05.05.2015.године, у седници већа одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА се предлог тужиље да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 3385/14 од 05.05.2015.године, одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 3385/14 од 05.05.2015.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П бр. 1001/13 од 27.05.2014. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, те је утврђено да је тужиља по основу стицања у ванбрачној и брачној заједници са туженим, сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ на непокретностима ближе описаним овим ставом изреке, што је тужени дужан признати и трпети да се тужиља по основу ове пресуде, као сувласник, по јавним књигама може укњижити у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужиље за разлику од досуђеног до потраживаног удела по основу стицања у ванбрачној и брачној заједници са туженим на име сувласничког удела од $\frac{1}{2}$ на кат. парц. ближе описаном овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, те је утврђено да је према туженом тужиља по основу стицања у ванбрачној и брачној заједници са туженим, сувласник са уделом од $\frac{1}{2}$ покретних ствари ближе описаних овим ставом изреке, те да се обавезе тужени да тужиљи на име сувласничког удела на наведеним покретним стварима исплати износ од 50.638,50 динара са законском затезном каматом почев од 27.05.2014. године, као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужиље за разлику од досуђеног до потраживаног на име законске затезне камате на износ од 50.638,50 динара почев од 14.11.1996. године па до 27.05.2014. године. Ставом петим изреке

делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, те је утврђено да је тужиља искључиви власник покретних ствари ближе описаних овим ставом изреке. Ставом шестим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужиље за разлику од досуђеног до потраживаног којим је тражила да се утврди да је тужиља искључиви власник покретних ствари ближе описаних овим ставом изреке, те да се обавезе тужени да тужиљи ове ствари преда у државину или исплати на име њихове противвредности износ од 3.201,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.11.1996. године, па до коначне исплате, као неоснован, као и на име законске затезне камате на износ од 2.145,00 динара и то почев од 14.11.1996. године па до 27.05.2014. године као дана пресуђења као неоснован. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 210.750,00 динара.

Правоснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж бр. 3385/14 од 05.05.2015.године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, трећем, четвртном, петом, шестом и седмом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиља је благовремено изјавила ревизију у односу на одлуку којом је одбијен тужбени захтев за исплату законске затезне камате на вредност покретних ствари од дана престанка брачне заједнице па до исплате, због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном позвавши се на члан 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је ревизију тужиље размотрио на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) па је закључио да у конкретном случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије. Тужиља је у тужби и коначно у поднеску од 15.05.2014. године, поставила тужбени захтев за исплату противвредности покретних ствари са законском каматом од 14.11.1996.године. У складу са тим захтевом је вештак економске струке утврдио противвредност покретних ствари на дан престанка брачне заједнице парничних странака 14.11.1996.године. Међутим, вредност покретних ствари је требала бити утврђена на дан пресуђења како је то и прописано чланом 189. Закона о облигационим односима, а на коју вредност се досуђује законска камата од пресуђења до исплате. Пропуст је тужиље што је поставила тужбени захтев супротно наведеном члану 189. ЗОО и што је пропустила да предложи да вештак израчуна вредност ствари на дан вештачења односно пресуђења (ове две радње морају да буду у кратком временском периоду). Тужиља диспонира са парницом и предлаже доказе. Нижестепени судови су одлучили у складу са устаљеном судском праксом у примени члана 189. ЗОО и законске камате.

На основу члана 404. и 405. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиље, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом се побија само одлука о законској затезној камати на вредност покретних ствари, па таква ревизија није дозвољена. Ово зато што се према члану 28. ЗПП, за утврђивање права на изјављивање ревизије, као вредност предмета спора узима у обзир само вредност главног захтева, док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Под главним захтевом у смислу наведених одредаба подразумева се захтев странке због које се поступак води, док се споредним захтевима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или у вези са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Како се споредни захтеви не узимају обзир приликом утврђивања права на изјављивање ревизије, то се одлука о споредном захтеву не може самостално оспоравати ревизијом.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић, с.р.**